

1. adventtisunnuntai

Kuninkaasi tulee nöyränä

Evankeliumi Luuk. 19: 28 – 40

Jeesus lähti toisten edellä nousemaan Jerusalemiin vievää tietä. Kun hän oli tulossa Öljymäeksi kutsutulle vuorelle ja oli jo lähellä Betfagea ja Betaniaa, hän lähetti edeltä kaksi opetuslastaan ja sanoi: ”Menkää tuolla näkyvään kylään. Kun tulette sinne, te näette kiinni sidotun aasinvarsan, jonka selässä ei kukaan vielä ole istunut. Ottakaa se siitä ja tuokaa tänne. Jos joku kysyy, miksi te otatte sen, vastatkaa, että Herra tarvitsee sitä.”

Miehet lähtivät ja havaitsivat kaiken olevan niin kuin Jeesus oli heille sanonut. Kun he olivat irrottamassa varsaa, sen omistajat kysyivät: ”Miksi te viette varsan?” He vastasivat: ”Herra tarvitsee sitä.” He toivat varsan Jeesukselle, heittivät vaatteitaan sen selkään ja autoivat Jeesuksen ratsaille. Kun hän sitten ratsasti, opetuslapset levittivät vaatteitaan tielle.

Jeesuksen lähestyessä sitä paikkaa, mistä tie laskeutuu Öljymäen rinnettä alas, koko opetuslasten joukko alkoi riemuissaan suureen ääneen ylistää Jumalaa kaikista niistä voimateoista, jotka he olivat nähneet. He huusivat:

- Siunattu hän, kuningas,
joka tulee Herran nimessä!
Taivaassa rauha,
kunnia korkeuksissa!

Muutamit fariseukset sanoivat väkijoukon keskeltä Jeesukselle: ”Opettaja, kiellä opetuslapsiasi!” Mutta Jeesus vastasi: ”Minä sanon teille: jos he olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat.”

Katselen sieluni silmin Jerusalemiin matkalla olevia ihmisiä. Tuhansia pyhiinvaeltajia virtaa pyhään kaupunkiin viettämään pääsiäistä. Uskonnollisen velvollisuuden täyttämisen on heille suurta juhlaa. Ihmisjoukko laulaa psalmeja ja ilma väreilee iloista odotusta.

Saarna

Silmäilen ihmismassaa kunnes katseeni kiinnittyy erääseen mieheen ja hänen mukanaan kulkevaan seurueeseen. Miksi katseeni pysähtyy juuri häneen? Ulkoisesti hänessä ei ole mitään erityistä. Ja kuitenkin koko hänen olemuksensa huokuu sisäistä tietoisuutta siitä, kuka hän, tietoisuutta omasta vallasta ja voimasta.

Opetuslasten luottamus

Mies kääntyy puhumaan kahdelle ystävälleen. Uteliaisuuteni herää ja päätän kuunnella heidän keskusteluaan. Mies kehottaa matkakumppaneitaan menemään lähellä olevaan kylään ja noutamaan sieltä aasinvarsan. Ja ystävät lähtevät liikkeelle.

Jään miettimään mitä tässä miehessä on sellaista, että seuralaiset, sen enempää kyselemättä, noudattavat hänen toivettaan. Kumpikaan ei tunnu edes hetken vertaa

epäröivän, onko aasinvarsa varmasti siellä, minne heidän ystävänsä käskee heidän mennä. Ja saavatko he noin vain ottaa sen käyttöönsä.

Vaivun ajatuksiini. Ovatko nämä matkakumppanit kokeneet jotakin, joka on saanut heidät luottamaan? Ovatko he omin silmin nähneet, omin korvin kuulleet jotakin sellaista, mikä on saanut heidät uskomaan? Miehen lähellä tuntuu huokuvan syvä turvallisuus, jonka varaan voi luottavaisesti heittäytyä. Keneen minä luotan? Kenen varaan minä uskallan heittäytyä? Mikä estää minua luottamasta?

Aasinvarsan omistajien valmius luopua omastaan

Havahdun. Uteliaisuuteni voittaa ja lähden seuraamaan kahta ystävää. Mies oli oikeassa! Näen kiinni sidotun aasinvarsan. Ystävät eivät joutuneet pettymään. Mies todellakin on heidän luottamuksensa arvoinen.

Matkakumppanit saavat aasinvarsan mukaansa. Omistajat tyytyvät heppoiseen selitykseen. Outoa. Omistajat antavat aasinvarsan ilman takuita, että saavat tätä enää koskaan takaisin. Milloin minä olen luopunut mistään ilman varmuutta, että saan siitä itsellenikin jotain?

Opetuslapset riemuitsevat niin kuin enkelit jouluaamuna

Ystävät palaavat aasinvarsa mukanaan miehen luo. Miehen seurue asettelee vaatteita aasin selkään. Matka kohti Öljymäen rinnettä jatkuu ratsastaen.

Hätkähdän. Aasilla ratsastajan vaatimaton kulkue on hiljaisessa voimassaan väkevä. Mies ei tarvitse asemansa vahvistamiseksi pasuunan pauhua tai sotaväen arvovaltaa. Hänessä itsessään on valta ja voima, ei ympäröivässä loistossa.

Hetkessä vaatimaton kulkue muuttuu riemuitsevaksi juhlasaattueeksi. Jos miehellä olisi kunnan hevonen ratsunaan, voisin luulla, että kaupunkiin saapuu kuningas. Matkakumppanit levittävät pölyiselle tielle vaatteitaan. Kuninkaasta hekin puhuvat ja ylistävät Jumalaa niin kuin enkelit jouluaamuna (vrt. Luuk. 2:14).

Mikä ihme herättää tällaiseen riemuun? Kun katson ympärilleni, näen vain pimeyttä, jota mitkään jouluvalot eivät voi murtaa. Näen nälkää näkeviä lapsia. Kuulen lyötyjen itkua. Havahdun sisintä repivään epätoivoon. ”Olkaa hiljaa!” huudan kulkueelle. ”Ei ole mitään syytä iloita!” Tulee kovin farisealainen olo.

Olenko valmis Vapahtajan käyttöön niin kuin aasinvarsa?

En voi enää jäädä. Jatkan matkaani. Tuon hiljaisella voimalla hallitsevan miehen kohtaaminen ei kuitenkaan jätä minua rauhaa. ”Herra auta, pelasta! Tule luokseni!” huokaan hiljaa.

Herra, auta luottamaan. Vahvista uskoani, että heittäydyn sinun varaasi. En voi löytää parempaa turvapaikkaa. En voi edes kaivata suurempaa rakkautta.

Herra, pelasta itsekkyydestä. Ota minut käyttöösi niin kuin aasivarsan, ettei kivien tarvitse huutaa puolestani. Osoita, missä voin rohkaista sanoin, tukea teoin, jakaa sinun rakkauttasi.

Herra, tule luokseni näyttämään, että vaikka maailmassa ei kaikki ole hyvin, Jumala on hyvä. Ja hän tulee ihmisten avuksi. Sytytä sisimpääni ilo ja toivo. Anna sen loistaa maailman pimeyteen sinun valoasi, kirkkainta joulunvaloa.